

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Profetia Führerului

Traducere:
Ioana Rotaru

NICULESCU fiction

Prolog

Auschwitz

Noiembrie, 1943

Era o dimineată îngrozitor de rece. Aerul înghețat, alimentat de un vânt sălbatic din est, învârtea neîncetat fulgii uriași de zăpadă în forme amenințătoare care încadrau perfect poarta de intrare al celui mai cunoscut lagăr al morții din lume. Automobilul Mercedes-Benz 770, folosit exclusiv de elita nazistă, a oprit în afara lagărului. În ciuda clădirilor austere, gărzile înarmate, de o parte și de alta a porților de fier forjat, păreau imaculate în vestoanele lor gri. Au recunoscut imediat statutul vehiculului care se apropia, și-au coborât puștile Karabiner 98k și au înaintat spre portiera pasagerului din spate pentru a verifica identitatea vizitatorului neașteptat dar evident foarte important.

În timp ce misteriosul VIP cobora încet geamul mașinii, privirea lor a dat peste un chip cunoscut și nu au fost dezamăgiți. Privirea arogantă cu care au fost săgetați aparținea unui important personaj din guvernul nazist. Era omul care concepușe și crease lagărele de exterminare de pe întreg teritoriul Poloniei și al Germaniei: rău-famatul arhitect și forța motrice din spatele Holocaustului.

Heinrich Luitpold Himmler deținea ilustrul titlu de Reichsführer, comandant al SS, dar era mai degrabă cunoscut ca șef al faimoasei Waffen SS, divizia de luptă a partidului nazist. Era al doilea cel mai puternic om din cel de-al Treilea Reich dar era, fără îndoială, cel mai de temut. Cei doi paznici au sărit imediat înapoi pe călcâie și au executat cunoscutul salut nazist în timp ce au rostit un „Heil Hitler” plin de avânt. Himmler le-a ignorat primirea entuziastă, a scos capul afară pe fereastră, aranjându-și celebrul *pincenez* pentru a-și arunca ochii peste semnul uriaș făcut de mână de deasupra intrării în lagăr. Buzele sale subțiri ca ața au schițat un rânjat arogant la vederea bine-cunoscutelor cuvinte care îi întâmpinau pe toți cei care îi treceau pragul, ARBEIT MACHT FREI – *Munca te face liber*. Himmler n-a observat însă o ușoară imperfecțiune: litera B fusese inversată intenționat, ca un semn de rebeliune al deținuților evrei care fuseseră însărcinați să confecționeze inscripția, cu ani în urmă.

Porțile uriașe de fier s-au deschis, iar motorul de opt cilindri a pornit Mercedes-ul uriaș, scoțând fum din eșapament și carbonizând zăpada albă și neatinsă. Mașina a alunecat lin în interiorul lagărului, emanând aceeași autoritate și aroganță precum ilustrul ei pasager.

Deși Corpul 10 fusese inițial destinat prizonierilor bărbați, toți cei din lagăr știau că în ultimele luni fusese transformat într-un laborator imens de testare care adăpostea sute de femei devenite cobai. În celebrele barăci din cărămidă cu două etaje condițiile erau inumane. Femeile erau înghesuite în priciuri supra etajate din lemn, așternute cu paie, în care colcăiau sobolani, păduchi și gândaci. Femeile erau regulat supuse unor experimente medicale îngrozitoare efectuate fără niciun anestezie sau măsuri de igienă, rezultatul fiind o rată a mortalității

extrem de ridicată. Doar câteva dintre ele reușeau să supraviețuiască mai mult de o lună.

Într-unul dintre colțurile cele mai întunecate, un doctor tânăr se chinuia să găsească o urmă de venă în brațul scheletic și aproape fără viață al unei paciente de douăzeci de ani. Înjura printre dinți încercând pentru a cincea oară să găsească o porțiune în care să poată înfișe acul pe care îl ținea în mâna dreaptă. Era ferm hotărât să reușească de această dată când concentrarea i-a fost abătută de vocea inconfundabilă a lui Rudolf Höss, comandantului lagărului. În frustrarea sa, maiorul SS și-a dat seama că era vorba de ceva grav pentru că era pentru prima oară când comandantul se învrednicea să vină în laboratorul său improvizat.

— Doctor Schumann, se pare că nu aveți prea mult noroc astăzi, dar situația s-ar putea schimba. Aveți un vizitator ilustru care vă așteaptă la mine în birou. Aș propune să porniți într-acolo.

Două minute mai târziu, doctorul Horst Schumann intra timid în biroul comandantului unde a dat peste Heinrich Himmler, trântit într-un scaun negru de piele. Își așezase picioarele îndesate și scurte peste masa de stejar masiv pe care Höss o adusese cu el de la Berlin când preluase conducerea lagărului, cu trei ani în urmă. În mod straniu, privirea lui Schumann a fost atrasă de ghetete Reichsführer-ului ale căror tălpi de cauciuc negre, impecabile, nu purtau nicio urmă de zăpadă în striurile adânci. Himmler a aprobat din cap la vederea doctorului, mutându-și apoi privirea pe dosarul pe care îl ținea în mâna dreaptă și pe care îl flutura cu dezinvoltura unui dirijor de orchestră. A mai lăsat să treacă o secundă după care s-a uitat din nou la doctor.

— Schumann, consider comportamentul dumatile din ultima vreme absolut condamnabil și Führerul este de aceeași părere. Acest lucru nu mai poate fi tolerat. Poate ai chef să schimbi locul cu unul dintre pacienții tăi evrei de care mi se face scârbă? Cum îndrăznești să ignori în fiecare săptămână cererile noastre de a primi cifrele la zi? În ultimele două luni ai ignorat nenumăratele telexuri trimise de biroul meu în care ți se cereau informații despre teste.

Doctorul și-a îndreptat brusc spatele – simțindu-și corpul zguduit de asaltul verbal. Mentea sa începuse să gonească, în timp ce lua în calcul posibilele consecințe ale inactivității sale. Era pe deplin conștient de reacția violentă pe care ar fi putut s-o dezlănțuie psihopatul odios din fața lui.

— Domnule comandant, vă datorez dumneavoastră și Führerului scuzele mele. Noi, medicii, lucrăm în niște condiții îngrozitoare, aici, în Corpul 10. Mulți dintre pacienții noștri sunt atât de slăbiți și epuizați încât mor înainte de procesarea testelor. De aceea cifrele sunt mult sub ceea ce ne așteptam și...

Himmler a țâșnit dintr-odată. A dat ocol mesei pentru a ajunge să-l privească în ochi pe Schumann, după care l-a plesnit cu dosarul peste față, pe care apoi l-a trântit pe masă.

— Doctore, după cum știi, ăsta e proiectul de suflet al Führerului. El l-a conceput, așadar va avea succes. Aștept niște cifre ieșite din comun în următorul dumatile raport.

Himmler nu a mai așteptat un răspuns, a trecut rapid pe lângă doctorul umilit și a ieșit din cameră. Schumann a rămas împietrit timp de aproape un minut. Doar tremurul corpului îi trăda frica. Cu mișcări încete a ridicat dosarul al cărui conținut tocmai îi amenința propria existență. Pe copertă se vedea creasta maiestuosului vultur german iar dedesubt erau dactilografiate două cuvinte: *Operațiunea Gesamtkunstwerk*.

Capitolul 1

Buenos Aires, Londra, New York, Sydney,
Insulele Caraibe

Aprilie, 2022

Întâlnirea de pe Zoom se apropia de final. Nimic nu o deosebea de celelalte mii de ședințe care aveau loc, în același timp, pe întreg mapamondul, cu excepția faptului că parolele necesare participării erau secretizate. Cei care luau parte se aflau pe patru continente, cu fusuri orare diferite iar discuția fusese programată să înceapă la ora 23.00 GMT. În ciuda naționalităților diferite, toți participanții vorbeau fluent germana ca limbă străină. Galeria Zoom afișa pozele participanților pe cele 5 monitoare ale computerelor, fără însă a le menționa numele. Discuția a durat o oră, iar gazda a încheiat-o cu o declarație tulburătoare.

— Pandemia prin care trecem este un dar. Ne-a ajutat deja să acoperim urmele testelor noastre iar acum operațiunea principală trebuie derulată mai departe. În numele bunicului nostru, nu trebuie să irosim oportunitățile pe care ni le oferă. Ceilalți participanți au aprobat din cap. Gazda a continuat: Mai avem o temă de abordat. Eva, asta îți revine ție. Îți trimit pe email detaliile unui plan de evadare pentru un vechi

prieten de familie care zace acum într-o celulă de maximă securitate. Avem mare nevoie de un operativ în domeniu, în care să putem avea încredere și, loialitatea sa, după zece ani de închisoare, este dincolo de orice îndoială.

În Buenos Aires, Eva Castillo și-a închis laptopul și s-a întins după paharul de Jim Beam care stătea pe un suport din piele roșie pe tăblia de oțel a biroului. L-a dat pe gât dintr-o singură mișcare și a pășit pe podeaua de travertin, înspre fereastra curbată și înaltă de aproape cinci metri - elementul distinctiv al apartamentului ei, cu vederea spre apă, din partea estică a orașului. Făcea parte dintr-un ansamblu de clădiri înalte de lux care cuprindea unele dintre cele mai scumpe proprietăți imobiliare din Buenos Aires.

Eva a privit în jos înspre spectaculosul pod pietonal suspendat și înspre restaurantele pitorești de pe chei. Zona era celebră pentru bistrourile scumpe cu fripturi de vită și fructe de mare și Eva a zâmbit în sinea ei la vederea cozii care șerpuia ca de obicei în dreptul lui El Mirasol, restaurantul ei preferat. Știa că era suficient doar un mesaj pentru ca patronul să-i asigure o masă cu vederea spre apă, indiferent de timpul de așteptare al clienților optimiști care stăteau la rând. Avea dreptul prin naștere la toate aceste privilegii care, până în acel moment, îi neteziseră drumul prin viață.

Evei îi plăcea să susțină că fusese destinată unei cariere politice deoarece părinții ei îi dăduseră numele după Prima Doamnă a Argentinei, Eva Perón. În realitate, prenumele ei era un omagiu adus bunicii ei paterne, Eva Braun. Moștenise frumusețea naturală a bunicii ei, cu ochii de un albastru limpede și părul blond ondulat care, combinate, erau de un efect uluitor. La douăzeci și nouă de ani era cel mai tânăr senator din Congresul Național și liderul partidului de extremă

dreaptă, Sovereignty. La recente alegeri intermediare, ei au provocat un cutremur politic prin obținerea a douăzeci și trei la sută din votul național, ceea ce reflecta popularitatea mișcării fasciste în creștere în Argentina.

Deși avea sunetul mobilului oprit, Eva l-a simțit vibrând ușor, semn că primise un email. Mesajul nu avea niciun subiect, doar un fișier pe care l-a deschis imediat cu un dublu click. Jumătatea de sus a ecranului afișa poza color a unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, dar pe care simțea că îl cunoaște îndeaproape. Putea să vadă că documentul Word conținea zece pagini dar deocamdată se mulțumea să se uite pur și simplu la trăsăturile pronunțate ale prizonierului cu nr. 477815, cunoscut de altfel drept Black Scorpion (Scorpionul Negru).

Capitolul 2

Valledupar, Colombia

A ripa de maximă securitate de la Penitenciarul Valledupar nu e pentru cei slabi de inimă. E prima închisoare din Columbia construită cu fonduri americane și este destinată să îi păzească pe acei deținuți care reprezintă o potențială amenințare atât pentru guvernul columbian cât și pentru cel american. E un amestec amețitor de lideri ai drogurilor, criminali în serie, violatori și extremiști politici și, la mai mult de două decenii de la punerea în funcțiune, în aprilie 2000, și-a câștigat pe bună dreptate reputația de a fi iadul din America de Sud.

Închisoarea duhnea a vomă, fecale și urină deoarece deținuții aveau acces la apă curentă doar trei ore pe zi. În cea mai mare parte a timpului își puneau voma, excrementele și urina în pungă de cumpărături din plastic pe care le aruncau în zonele comune care erau răspândite pe terenul de 16 hectare. Majoritatea celor o mie patru sute de prizonieri sunt închiși pe viață și stau în celulele minuscule de trei metri pătrați, vreme de douăzeci și trei de ore pe zi, supraviețuind cu pâine veche, orez și mazăre. Dreptul la vizită e la cheremul paznicului, care e foarte scump la vedere.

Matias Paz, cunoscut și sub numele de Scorpionul Negru, e unul dintre deținuți. Se apropie de cel de-al zecelea an de detenție pe viață, deoarece fusese găsit vinovat pentru mai multe crime care terorizaseră orașul Buenos Aires, în 2012. La vremea respectivă, Paz conducea o companie de securitate care primea ordine direct de la managerul unei mari corporații farmaceutice cu sediul în SUA și care fusese dezvăluit drept fiul secret al lui Adolf Hitler. Paz se trezise în centrul unei furtuni internaționale devenind chipul hidos al unui proces spectacol care a dominat primele pagini din întreaga lume timp de aproape două luni. De-a lungul întregului proces, el nu a scos niciun cuvânt. În vârstă de șaizeci de ani, Paz fusese toată viața lui un mercenar și un fascist. Încă nu avea niciun gram de grăsime pe corpul său musculos, iar înainte de încarcerare își vopsise părul grizonant în negru pentru a-și ascunde vârsta. Timp de mai mulți ani el a ținut doi scorpioni imperiali cu pielea neagră și lucioasă, într-un terariu din biroul său, de unde i s-a tras și porecla. Era tocmai la jumătatea exercițiilor de dimineață, îmbrăcat simplu în maieu și chiloți, când a auzit niște pași apropiindu-se de celulă. Era ceva cu totul neobișnuit deoarece gardianul care patrula și-i aducea mâncarea de două ori pe zi, mereu la aceeași oră, urma să vină abia peste șapte ore. Paz a înjurat în sinea lui – întreruperea rutinei sale și a concentrării însemna că pierde socoteala numărului de flotări deja executate și că acum trebuia să o ia de la capăt. Câteva secunde mai târziu, ferestruica metalică s-a deschis și chipul gardianului a umplut golul. Din ce în ce mai ciudat, se gândi Paz – așa ceva nu se mai întâmplase în cei zece ani de încarcerare.

— Pune niște haine pe tine, Paz. Ai un vizitator. Mă întorc în câteva minute.

Scorpionul Negru era uluit. De când intrase nu avusese niciun vizitator. A încercat să îngaime o întrebare.

— Cine e...?

— E nepotul tău, Theodor, și e ziua ta norocoasă. Vizita a fost aprobată.

Ferestruica s-a închis la loc și Paz a pus mâna pe pantalonii maro, așezați ordonat pe salteaua patului. Vizita era într-adevăr neobișnuită, mai ales că nu avea niciun nepot.

* * *

Camera de vizită era rectangulară și austeră. Vopseaua albă cu care fuseseră vopsiți pereții cu douăzeci de ani în urmă se dusesse demult. În mijloc se afla o masă mică, pătrată, din lemn de brad, cu două scaune așezate față în față – unul dintre ele era prins direct în podeaua de ciment. Două cătușe de fier fixate la acel capăt al mesei prindeau strâns încheieturile lui Paz și, ca ultimă măsură de coerciție, o centură de piele neagră în jurul pieptului îl fixa de spătarul scaunului. Se simțea ca un pui strâns cu sfoară și pus în tavă și mesajul era limpede: o fi aprobat directorul o vizită, dar era evident că nu voia să-și asume niciun risc cu acest deținut cu regim special.

Ceasul digital de pe peretele îndepărtat arăta ora 11.27 și Paz se gândea că mai avea probabil trei minute până la întâlnirea cu misteriosul nepot. Nu greșea. Fix la ora 11.30, ușa din față sa s-a deschis și un gardian pe care nu-l mai văzuse niciodată a intrat însoțit de un tânăr în jur de douăzeci de ani, înfiorător de slab și îmbrăcat într-un costum de blugi. Aspectul general era unul modest și șleampăt: era neras, cu o chică de păr negru și creț. Paz s-a gândit că vizitatorul său era un student amărât, care avea mare nevoie de un prânz ca lumea.